

Jordi Cuixart i la cançó de l'amistat

Resposta del president d'Òmnium després de llegir a Catorze un text de Mar Vallecillos

Foto: Adrià Costa

* Arran de l'article Cafès pendants (<https://www.catorze.cat/noticia/12500/cafes/pendents>) de Mar Vallecillos.

Pensant en *Il celo in una stanza*, em ressonen les melodies de la *chanson de l'amitié* de Françoise Hardy. El darrer cop que la vaig poder escoltar va ser fa prop d'un any i pels altaveus de Soto del Real, no en vulguem saber més detalls...

Precisament, Frédéric Gros explica al seu llibre *Desobedecer* que l'amistat és una màquina de guerra contra el que ell anomena les "comunitats d'obediència?", i s'alimenta de discussions i acords, de concessions o experiències compartides. I quan ens recorda que es tracta -l'amistat- de fer mitjançant la comuna i mútua declaració dels nostres pensaments, una comunió de les nostres voluntats, citant Etienne La Boétie al seu *Discours de la servitude volontaire*.

Un veterà activista ens explicava recentment que no podem oblidar que en l'exercici de la desobediència civil no s'ha de caure en la frustració si no s'assoleixen objectius, sinó convertir

aquest acte en un trajecte d'aprenentatges continus. I sobretot, treballar sempre des de l'afecte mutu i el sentit de comunitat.

Perquè si observem la malaptesa testosterònica dels poderosos, entendrem que allò que en el fons molesta no és tant la nostra desobediència, ni tan sols les nostres amistats incondicionals (amb qui ens doni la gana), sinó la nostra simple existència.

I sí, aleshores és quan els cafès pendents (<https://www.catorze.cat/noticia/12500/cafes/pendents>) tenen tot el sentit del món, encara que sigui per fer-los entendre que mai renunciarem a l'amistat ni a la nostra existència.

Va per vosaltres, Mar, Santolino, Marina, Txell... i per totes les persones ?culpables i reincidents? d'aquest món, que mai abandonaran ?*l'amitié sincères et la infinie tendresse?*.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=B0dAuvCRzV0>